

Arrest

nr. 349 418 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2025 wordt verzoeker onder aanhoudingsbevel geplaatst door de onderzoeks-rechter en in verdenking gesteld wegens verkoop van verdovende middelen.

1.2. Op 17 december 2025 heft de onderzoeksrechter het aanhoudingsbevel op, nu "[g]elet op de resultaten van de analyse van de gsm, [...] het onderzoek lastens hem dermate gevorderd [is] dat er geen redenen zijn hem nog langer aan te houden", waarna hij voorlopig in vrijheid wordt gesteld.

1.3. Eveneens op 17 december 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [L.]

Voornaam: [F.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene werd sinds 19.11.2025 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Uit het strafdossier blijkt de lokale politie Noord op de camerabeelden een mogelijk drugsdeal op het Koningsplein te zien is. De verkoper zou drugs in zijn ondergoed verstopt hebben. In het ondergoed van betrokkene zouden 2 bolletjes met een wit poeder, vermoedelijk cocaïne verstopt zitten. Betrokkene verklaarde niet te verkopen.

De feiten, zo zij bewezen zijn, zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een asociale geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene die niet zou aarzelen inkomsten te verwerven door drugs te verkopen. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden wat een ernstig gevaar betekent voor de openbare veiligheid. Bovendien dragen dergelijke activiteiten bij tot het in stand houden van internationale drugorganisaties die actief de democratische rechtstaat proberen te ondermijnen. Gezien het winstgevend karakter van de feiten, bestaat er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09.12.2025 . Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Betrokkene werd op 18.11.2025 gehoord door de politie.(TARAPverslag). Betrokkene maakte geen melding van familie, kinderen of een duurzame relatie. Betrokkene maakte geen melding van medische problemen. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene ontvangt tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Conclusie: Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 19.11.2025 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Uit het strafdossier blijkt de lokale politie Noord op de camerabeelden een mogelijk drugsdeal op het Koningsplein te zien is. De verkoper zou drugs in zijn ondergoed verstoppt hebben. In het ondergoed van betrokkene zouden 2 bolletjes met een wit poeder, vermoedelijk cocaïne verstoppt zitten. Betrokkene verklaarde niet te verkopen.

De feiten, zo zij bewezen zijn, zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een asociale geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene die niet zou aarzelen inkomsten te verwerven door drugs te verkopen. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden wat een ernstig gevaar betekent voor de openbare veiligheid. Bovendien dragen dergelijke activiteiten bij tot het in stand houden van internationale drugorganisaties die actief de democratische rechtstaat proberen te ondermijnen. Gezien het winstgevende karakter van de feiten, bestaat er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09.12.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Betrokkene werd op 18.11.2025 gehoord door de politie.(TARAPverslag). Betrokkene maakte geen melding van medische problemen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod is verder gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [L.]

voornaam : [F.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd sinds 19.11.2025 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Uit het strafdossier blijkt de lokale politie Noord op de camerabeelden een mogelijk drugsdeal op het Koningsplein te zien is. De verkoper zou drugs in zijn ondergoed verstopt hebben. In het ondergoed van betrokkene zouden 2 bolletjes met een wit poeder, vermoedelijk cocaïne verstopt zitten. Betrokkene verklaarde niet te verkopen.

De feiten, zo zij bewezen zijn, zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een asociale geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene die niet zou aarzelen inkomsten te verwerven door drugs te verkopen. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden wat een ernstig gevaar betekent voor de openbare veiligheid. Bovendien dragen dergelijke activiteiten bij tot het in stand houden van internationale drugorganisaties die actief de democratische rechtstaat proberen te ondermijnen. Gezien het winstgevende karakter van de feiten, bestaat er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09.12.2025.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Betrokkene werd op 18.11.2025 gehoord door de politie.(TARAPverslag). Betrokkene maakte geen melding van familie, kinderen of een duurzame relatie. Betrokkene maakte geen melding van medische problemen. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene ontvangt tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is bijgevolg zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"1.

Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Het inreisverbod dient te worden beschouwd als volgbeslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Beiden beroepen zich overigens op dezelfde motivatie.

Er wordt in casu verwezen naar het feit dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn in het bezit van 2 gram cocaine, waaruit een vermeend verkopen van drugs wordt afgeleid.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

3.

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en

voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 1 0 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar de opstart van een gerechtelijk onderzoek – dat overigens eindigde met een spreekwoordelijke “sisser” - poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom deze voorgaanden aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat “ernstige redenen van openbare orde” uitmaakt en een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”. De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

4.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Verwerende partij laat eveneens na te vermelden dat verzoeker na verder onderzoek net werd vrijgelaten omwille van twijfel omtrent zijn betrokkenheid aan verkoop van verdovende middelen: zo bleek de uitlezing van de GSM van verzoeker negatief.

Voor de onderzoeksrechter was het dan ook allesbehalve zeker – na verder onderzoek – dat verzoeker zich effectief schuldig had gemaakt aan feiten van verkoop van verdovende middelen.

Dit was dan ook net de reden waarom verzoeker werd vrijgelaten onder voorwaarden.

Maximum kan sprake zijn van louter bezit van verdovende middelen, zijnde een gebruikershoeveelheid van twee gram cocaine.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De loutere verwijzing naar het feit dat lastens verzoeker een gerechtelijk onderzoek werd opgestart naar feiten van verkoop van verdovende middelen – dat overigens eindigde met een spreekwoordelijke sisser - vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van het opstarten van een gerechtelijk onderzoek – dat vervolgens eindigt met een vrijlating van verzoeker wegens gebrek aan ernstige aanwijzingen - besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.”

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil

zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan zij zijn genomen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt zo verwezen naar de toegepaste rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat dit bevel een motivering in feite, met name dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dit nu hij sinds 19 november 2025 tot aan de afgifte van het bestreden bevel onder aanhoudingsbevel stond wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij kan worden veroordeeld. Dit wordt nader toegelicht aan de hand van de inhoud van dit aanhoudingsbevel. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en enerzijds omdat er in zijn hoofd sprake is van een risico op onderduiken en anderzijds hij een gevaar is voor de openbare orde. Dit alles wordt opnieuw concreet toegelicht. Daarnaast blijkt uit de motivering van het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt echter vast dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van een gezins- of familieleden, kinderen en enig gezondheidsprobleem en hij in de gevangenis naliet een hem voorgelegde vragenlijst in te vullen. Nog wordt er op gewezen dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit kan blijken dat verzoeker een persoonlijk en reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In het bestreden inreisverbod wordt eveneens verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Nog wordt gemotiveerd waarom wordt gekozen om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Dit is andermaal ingegeven door de vaststelling dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekers betoog dat niet zou zijn gemotiveerd waarom hij vandaag (nog steeds) kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, mist feitelijke grondslag. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen duidelijk gewezen op een risico op recidive gelet op het winstgevend karakter van de betreffende feiten. Het gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met dit motief, is geen kwestie van formele motivering en dient te worden bekeken bij de bespreking van de materiële motiveringsplicht.

De Raad besluit dat de motiveringen van het bestreden beslissingen verzoeker toelaten om zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die hieraan ten grondslag liggen te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou zijn geschonden.

4.2.2. In de mate dat verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden verder:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, [...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luiden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

[...]

Verzoeker werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, en dit zonder dat hem nog een termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden/een gevaar is voor de openbare orde. Deze vaststelling ligt ook ten grondslag aan het hem opgelegde inreisverbod voor drie jaar.

Het begrip “gevaar voor de openbare orde” werd nader toegelicht door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 11 juni 2015 (C-554/13). Het Hof stelde dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt volgens het Hof dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (§60). Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten speelt hierbij een rol (§62). Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde en hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (§50). Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: “Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn,

noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.” (§52).

In zoverre verzoeker betoogt dat het bestuur het bewijs diende te leveren van *“ernstige redenen van openbare orde”* kan hij niet worden gevolgd. Er wordt in de regelgeving een onderscheid gemaakt tussen de gewone *“redenen van openbare orde”* en de *“ernstige redenen van openbare orde”*. In de situatie van verzoeker, en waar hem slechts een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, blijkt niet dat het bestuur het voorhanden zijn van *“ernstige redenen van openbare orde”* diende aan te tonen. In dit verband moet ook worden benadrukt dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen waarvoor wel een *“ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* moet worden aangetoond.

Verweerder wijst in de bestreden beslissingen op het gegeven dat verzoeker sinds 19 november 2025 onder aanhoudingsbevel werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Meer concreet blijkt uit dit aanhoudingsbevel dat verzoeker werd aangehouden omwille van ernstige aanwijzingen van betrokkenheid bij feiten van verkoop van verdovende middelen. De onderzoeksrechter gaf ook aan dat deze feiten, zo zij zijn bewezen, zeer ernstig zijn en een zware inbreuk uitmaken op de openbare veiligheid. Hij stelde nog als volgt:

“Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een asociale geestesgesteldheid in hoofde van in verdenking gestelde die niet zou aarzelen inkomsten te verwerven door drugs te verkopen.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Bovendien dragen dergelijke activiteiten bij tot het in stand houden van (inter)nationale drugorganisaties die actief de democratische rechtsstaat proberen te ondermijnen.

De aanhouding van de in verdenking gestelde dringt zich niet alleen op in het belang van de openbare veiligheid, bovendien dient gevreesd te worden dat wanneer de in verdenking gestelde in vrijheid zou worden gesteld, hij nieuwe misdrijven zou plegen, zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken, bewijzen zou pogen te laten verdwijnen en zich zou verstaan met derden.”

Op 17 december 2025 werd het aanhoudingsbevel opgeheven, omdat *“[g]elet op de resultaten van de analyse van de gsm, [...] het onderzoek lastens hem dermate gevorderd [is] dat er geen redenen zijn hem nog langer aan te houden”*, waarna hij voorlopig in vrijheid werd gesteld.

In de bestreden beslissingen wijst verweerder op het gestelde door de onderzoeksrechter, met name dat *“[d]e feiten, zo zij bewezen zijn, [...] zeer ernstig [zijn] en [...] een zware inbreuk uit[maken] op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een asociale geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene die niet zou aarzelen inkomsten te verwerven door drugs te verkopen. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden wat een ernstig gevaar betekent voor de openbare veiligheid. Bovendien dragen dergelijke activiteiten bij tot het in stand houden van internationale drugorganisaties die actief de democratische rechtstaat proberen te ondermijnen.”* Verder wijst verweerder op een risico op recidive, gezien het winstgevend karakter van dergelijke feiten.

Verzoeker betoogt dat het gerechtelijk onderzoek met de spreekwoordelijke *“sisser”* zou zijn afgelopen. Hij stelt dat hij na verder onderzoek werd vrijgelaten omwille van twijfel omtrent zijn betrokkenheid bij de verkoop van verdovende middelen en wegens een gebrek aan ernstige aanwijzingen. Hij stelt zo dat de uitlezing van zijn gsm negatief bleek. Volgens hem kan hooguit sprake zijn van bezit van verdovende middelen, met name een gebruikershoeveelheid van twee gram cocaïne. Dit betoog vindt evenwel geen steun in de voorliggende stukken van het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, blijkt hieruit helemaal niet als zou het gerechtelijk onderzoek met de spreekwoordelijke *“sisser”* zijn afgelopen of dat de uitlezing van zijn gsm negatief bleek. Verzoeker werd enkel voorlopig in vrijheid gesteld nu het onderzoek lastens hem *“dermate gevorderd”* was dat er geen redenen meer waren om hem nog langer aan te houden. Hieruit blijkt helemaal niet dat verzoeker buiten verdenking werd gesteld, integendeel.

Verzoeker toont niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van verweerder om op basis van de gekend zijnde feiten te oordelen dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en een gevaar te vormen voor de openbare orde. In dit verband dient ook te worden benadrukt dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat er volgens hem onvoldoende gegevens voorliggen om te kunnen besluiten dat hij actueel (nog steeds) een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag kan worden

geacht de openbare orde te schaden. Nog stelt hij dat de bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel zouden schenden doordat niet specifiek en duidelijk is gemotiveerd *“waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat [hij] dit gedrag in de toekomst zou verder zetten”*. Er is volgens hem geen sprake van een evaluatie van het werkelijke en actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde of van voldoende indicaties dat hij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Verzoeker kan echter niet in alle ernst voorhouden dat de feiten van 18 november 2025 op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op 17 december 2025 als *“gedateerd”* waren te beschouwen. Zo wordt ook andermaal benadrukt dat helemaal niet blijkt dat verzoeker intussen buiten verdenking werd gesteld voor het feit van verkoop van verdovende middelen. Verder wordt herhaald dat verweerder, wat het (actueel) gevaar voor de openbare orde betreft, enerzijds heeft gewezen op de ernst en maatschappelijke ernst van feiten van verkoop van drugs en anderzijds op een risico op recidive omwille van het winstgevend karakter van dergelijke feiten. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar de voldoende ernst en het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Hij brengt geen concrete elementen naar voor die maken dat de beoordeling van verweerder als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken of dat de bestreden beslissingen zijn belangen op onevenredige of disproportionele wijze benadelen. Zo moet ook worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik heeft aangegeven dat hij op het Schengengrondgebied gezins- of familieleden heeft of dat hij hier andere behartigenswaardige belangen heeft die maken dat hij goede redenen heeft om er op korte termijn, binnen de drie jaar, naar terug te kunnen keren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven onterecht geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.3. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS